

Wiek Żydowski

Po czasie patriarchów, w którym Bóg objawiał się wybranym jednostkom – Noemu, Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi, nastał okres, kiedy Jego uwaga skupiła się na ich potomkach, całym narodzie – Izraelu.

Ten wybór nie był przypadkowy, ale wypełniał to, co było zapowiedziane Abrahamowi. Pan Bóg wybierając Abrahama, równocześnie wybrał w nim jego potomstwo.

Wybrałem go bowiem, aby nakazał synom swoim i domowi swemu po sobie strzec drogi Pana, aby zachowywali sprawiedliwość i prawo, tak iżby Pan mógł wypełnić względem Abrahama to, co o nim powiedział – 1 Mojż. 18:19.

Ze słów tych wynika, że wierność Bogu potomków Abrahama miała wpływ na możliwość wypełnienia Bożych obietnic.

Tak więc Izrael stał się ludem wybranym, miłym Bogu, szczególnie wyróżnionym ze wszystkich narodów ziemi, ze względu na wiarę swych ojców.

Możemy zauważyć, że wiara Abrahama, Izaaka i Jakuba odcisnęła nieodwracalne piętno na potomstwie i zaważyła na ich losie jako narodu. Podobnie wiara naszych dziadków i ojców ma często wielki wpływ na nasze życie.

Wiek Żydowski rozpoczął się z chwilą śmierci Jakuba. Od tego momentu zainteresowanie Boże skupiło się na dwunastu pokoleniach Izraela. *Tylko o was ztroszczyłem się spośród wszystkich pokoleń ziemi – Amos 3:2.* Trwał on 1845 lat, do śmierci naszego Pana („Wykłady Pisma Świętego” – tom II, str. 213).

Józef, kiedy dał się poznać braciom, powiedział:

Bóg posłał mnie przed wami, aby zapewnić wam przetrwanie na ziemi i aby wielu zostało zachowanych przy życiu – 1 Mojż. 45:7.

Zaprosił do siebie ojca wraz z całą rodziną. Bóg zapowiedział Jakubowi, że w Egipcie jego potomstwo stanie się wielkim narodem i zapewnił go o Swojej opiece nad nimi. Jakub udał się więc do Egiptu wraz z 70 członkami rodziny i osiedlili się w najbardziej urodzajnej części kraju – ziemi Goszen. Choć w tym czasie jeszcze nie byli narodem, lecz jego załącznikiem, to Bóg st-

worzył im jak najlepsze warunki do szybkiego rozwoju.

Tak osiadł Izrael w ziemi egipskiej, w krainie Goszen. Nabywali ją na własność, rozradzali się i rozmnażali bardzo – 1 Mojż. 47:27.

Po pewnym czasie władzę w Egipcie objął nowy faraon, który nie znał Józefa. Sytuacja synów izraelskich bardzo się pogorszyła. Egipcjanie spostrzegli szybko wzrastający liczebnie lud i doszli do wniosku, że można z nich uczynić niewolniczą siłę roboczą do realizacji ambitnych planów budowlanych nowego władcy.

Pomimo nałożonych ciężarów i niewolniczej pracy, lud izraelski nie przestawał się rozrastać (2 Mojż. 1:12). Faraon wydał więc rozkaz, aby zabijano wszystkie rodzące się dzieci płci męskiej.

W tym czasie narodził się Mojżesz. Nie wiemy jak długo obowiązywał królewski rozkaz, ale w jego wyniku mały Mojżesz trafił na dwór faraona zostając przybranym synem córki faraona i otrzymał wykształcenie w „całej mądrości egipskiej”. Okres 40 lat nauki na dworze faraona oraz 40 lat pobytu na puszczy i pasienia owiec był niezbędny, by Mojżesz mógł zdobyć doświadczenie w byciu przywódcą oraz umiejętność kierowania ludem. Bóg powołał Mojżesza przy gorejącym krzaku, aby uwolnił Jego lud i zaprowadził ich do ziemi, którą obiecał ich ojcóm. Dziesięć plag zakończonych zabiciem pierworodnych egipskich sprawiło, że Izrael mógł wyjść z niewoli. Jednak dopiero przejście przez Morze Czerwone i zniszczenie faraona oraz całego jego wojska, dało im poczucie prawdziwej wolności.

Kiedy czytamy historię niewoli i wyjścia narodu żydowskiego z Egiptu musimy przyznać, że to uwolnienie nie byłoby możliwe bez specjalnej Bożej opieki oraz interwencji we właściwym czasie, gdy Pan posłał Mojżesza wraz z Aaronem. Jest to piękny obraz na wyzwolenie ludzkości przez Chrystusa z niewoli Szatana.

Pięćdziesiąt dni po wyjściu z niewoli, Bóg zawarł z Izraelem przymierze, co potwierdzało ich wybranie jako szczególnego narodu.

Wy widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie. A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mojego i przestrzegać mojego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia – 2 Mojż. 19:4-5.

Boże prawo, które otrzymali pod górą Synaj, odróżniło ich od pozostałych narodów. Natomiast wypełnianie tego prawa zbliżało ich do Boga i dawało możliwość otrzymania życia – *Kto go wypełni, przezeń żyć będzie* – Gal. 3:12. Jednak pomimo tak wielkich znaków, które zostały im okazane w Egipcie i podczas zawarcia przymierza przy górze Synaj, naród izraelski bardzo często okazywał brak wiary i grzeszył przeciwko Bogu Jahwe.

Dlatego czas ich wędrówki po puszczy trwał aż 40 lat, a z tych, którzy wyruszyli z niewoli, tylko Jozue i Kaleb weszli do Ziemi Obiecanej. Po śmierci Mojżesza wodzem Izraela został Jozue, który wprowadził naród do ziemi kananejskiej, zdobył ją i podzielił pomiędzy dwanaście plemion.

Następnie nastął czas, kiedy Bóg *dawał im sędziów* – Dzieje Ap.13:20 (BG).

Powodem dawania sędziów było ich regularne odstępstwo, które zwykle kończyło się niewolą. Gdy wołali do Boga o pomoc, Pan wybierał im sędziów, którzy wyzwalałi naród i sądzili go.

Kiedy ostatni z sędziów, Samuel, zestarzał się, lud zażądał króla. Wysuwając to żądanie wzgardzili swoim Bogiem, ponieważ to On był Królem Izraela.

Pan Bóg jednak wcześniej przewidział, że taka sytuacja nastąpi i już w Zakonie Mojżeszowym dał prawo obowiązujące królów izraelskich. Nakazał Samuelowi, aby spełnił żądanie ludu.

Apostoł Paweł przemawiając do Żydów przypominał, że to Bóg dał im Saula jako króla, a później powołał Dawida. Izrael był „królestwem Pańskim”, a królowie zasiadali na „tronie Pana”. Byli też zobowiązani, aby uczyli się dróg Pańskich i prowadzić lud tymi drogami.

Największy rozkwit królestwa izraelskiego nastąpił za czasów panowania Dawida i Salomona. Zwieńczeniem tego okresu była budowa świątyni Bogu Jahwe, której inicjatorem był Dawid, a Salomon zrealizował plan swego ojca. Wspaniała Świątynia Salomona zastąpiła Namiot Świadcstwa zbudowany jeszcze na puszczy przez Mojżesza.

Niestety, nie wszyscy królowie czynili dobrze. Wielu grzeszyło i doprowadzało do grzechu również cały naród. Wtedy, zgodnie z warunkami zawartego przymierza, Bóg zsyłał na nich karanie. Ostatnim królem judzkim był Sedekiasz. Jerozolima oraz świątynia zostały zburzone, a lud został wysiedlony i trafił do niewoli babilońskiej na 70 lat.

Czas niewoli, dla dużej części narodu, był czasem refleksji. To właśnie w Babilonie nastąpiła odnowa moralna i duchowa. Tam narodził się zwyczaj regularnych zgromadzeń w synagogach, uczenia się Tory i zastanawia-

nia nad Bożym prawem. Duże znaczenie i poważanie zyskali rabini – uczeni w Piśmie. Powrót do Zakonu i wspólne zgromadzenia w każdy sabat sprawiły, że żywe było pragnienie powrotu do ojczyzny i chęć odbudowy świątyni oraz Jerozolimy.

Po powrocie z niewoli babilońskiej Izrael nigdy już nie osiągnął takiego znaczenia jakie miał za czasów Dawida i Salomona. Byli oni poddani kolejnych imperiów: Medo-Persji, Grecji i Rzymu. Odbudowali świątynię i oczekiwali wypełnienia proroctw dotyczących przyjścia Mesjasza. Jednak nie odczytali ich właściwie. Ich pragnieniem była odbudowa potęgi królestwa izraelskiego, pokonanie wrogów i przejęcie władzy. Dlatego, kiedy przyszedł obiecany Mesjasz, Jego postępowanie i nauczanie nie pasowało do ich wyobrażeń. Odrzucili Go, a następnie „rękami bezbożnych ukrzyżowali i zabili”.

To wydarzenie zakończyło czas łaski dla narodu – zakończył się Wiek Żydowski. Ewangelia była głoszona najpierw tylko Żydom, ale po 3,5 roku, kiedy duch święty został zesłany w domu Korneliusza, stała się również udziałem pogan. Czas, gdy Izrael był jedynym narodem wyróżnionym ze wszystkich ludów, dobiegł końca. Wkrótce spełniły się słowa naszego Pana: *Oto wam dom wasz pusty zostanie* – Mat. 23:38. Świątynia została zburzona, a Izrael rozproszony pomiędzy wszystkie narody ziemi.

Czy to oznacza, że Pan Bóg nie zrealizował Swojego celu, a ten czas został stracony? Możemy być pewni, że Bóg zrealizował wszystko, co zamierzył, zgodnie ze Swoim słowem:

Tak jest z moim słowem, które wychodzi z moich ust: Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem – Izaj. 55:11.

Wiek Żydowski był bardzo ważnym elementem Bożego Planu zbawienia człowieka. W tym wieku Pan Bóg realizował wiele swoich celów, nie o wszystkich wiemy, ale możemy wymienić kilka z nich:

- przygotował odpowiednie warunki do narodzenia się i złożenia ofiary przez Syna Bożego,
- pokazał ludziom, że pomimo otrzymania doskonałego prawa, człowiek nie jest w stanie samodzielnie uwolnić się od grzechu, że ofiara Chrystusa jest konieczna,
- był przygotowaniem do kolejnego okresu, czasu Wiek Ewangelii.

Historia i doświadczenia cielesnego Izraela są obrazem doświadczeń Izraela duchowego i nauką dla wierzących, a figuralne ofiary, obrazem „lepszych ofiar” Wieku Ewangelii.

Jednak pomimo zakończenia się Wieku Żydowskiego, Bóg nie zapomniał o Swoim wybranym narodzie: *Zaiste Ja, Pan, nie zmieniam się, lecz i wy nie przestaliście być synami Jakuba* - Mal. 3:6. Obietnice dane ich ojcom były i nadal są aktualne, a wszystkie proroctwa mówiące o roli Izraela w zaprowadzaniu Królestwa Bożego na ziemi spełnią się w niedalekiej przyszłości. Błogosławieństwa spływające na ten naród, które obecnie widzimy, są zapowiedzią przyszłych, jeszcze większych.

Jeśli bowiem odrzucenie ich jest pojednaniem świata, to czym będzie przyjęcie ich, jeśli nie powstaniem do życia z martwych? - Rzym. 11:15.

Żyjemy w szczególnym czasie, kiedy na własne oczy możemy widzieć wypełniające się proroctwa. Izrael powrócił i gromadzi się w swej ziemi. Otoczony przez

wielu wrogów, bliższych i dalszych, znajduje się pod specjalną Boską ochroną. Zanim jednak przebudzą się duchowo i staną się przykładem dla innych, muszą przejść jeszcze przez wiele doświadczeń.

Obserwujmy zatem uważnie wydarzenia dziejące się w Izraelu, bo są to znaki zbliżającego się Królestwa Bożego.

A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę tajemnicę: zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, Gdy zgładzę grzechy ich. Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców. Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże - Rzym. 11:25-29.

Kopak Jerzy